

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ชาวอาชญากรรม ถือเป็นข่าวที่มีความสำคัญในหน้าหนังสือพิมพ์ และผู้อ่านส่วนใหญ่ต่างให้ความสนใจเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากเป็นข่าวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของผู้คนในสังคม เป็นข่าวที่ทำให้รายละเอียดเกี่ยวกับภัยอันตรายที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งทำให้ผู้อ่านส่วนใหญ่ได้ทราบและหาทางป้องกันภัยอันตรายเหล่านั้นมิให้เกิดขึ้นกับตน หรือผู้เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตามเนื่องจากการนำเสนอข่าวอาชญากรรมมีองค์ประกอบในเรื่องความเสียหายของผู้ตกเป็นข่าวเป็นองค์สำคัญในการนำเสนอและความเสียหายนั้นเป็นประเด็นที่ผู้อ่านส่วนใหญ่ให้ความสนใจ ดังนั้นสิ่งที่ปัญหาตามมาจากกาเสนอในจุดนี้ก็คือ ปัญหาในเรื่องของการนำเสนอรายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าวบางประเด็นอาจสร้างความยุ่งยากใจให้แก่กนักหนังสือพิมพ์ ในการที่จะต้องตัดสินใจนำเสนอข้อมูลในส่วนนั้น เช่น ชื่อ ที่อยู่ของผู้เสียหายในคดีฆาตกรรมกระทำชำเรา ซึ่งการนำเสนอข้อมูลเหล่านี้อาจนำมาซึ่งความอับอาย หรือเสื่อมเสียชื่อเสียง หรืออนาคตสำหรับบุคคลที่ตกเป็นข่าว หรือในกรณีชื่อของพยานบุคคลในคดีฆาตกรรมที่ทางตำรวจยังไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อบุคคลผู้นั้นถ้าตำรวจยังจับตัวคนร้ายไม่ได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตกเป็นข่าวนั้น ก็ถือเป็นรายละเอียดที่ทำให้เนื้อข่าวมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และถือว่าเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับข่าวที่นำเสนอด้วย โดยเฉพาะเมื่อนักหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจำเป็นต้องแข่งขันกันนำเสนอข่าวต่อผู้อ่าน นั่นก็ย่อมหมายความว่า นักหนังสือพิมพ์ฉบับใดนำเสนอข้อมูลที่มีรายละเอียดมากกว่าหนังสือพิมพ์อีกฉบับผู้อ่านก็ย่อมมีแนวโน้มที่จะเลือกอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นมากกว่า

ฉะนั้นสิ่งที่เป็นคำถามตามมาก็คือในการนำเสนอข่าวอาชญากรรม นักหนังสือพิมพ์จะคำนึงถึงสิ่งใดเป็นสำคัญระหว่างความเสียหายที่เพิ่มขึ้นจากการตกเป็นข่าวของบุคคลในคดีอาชญากรรมต่าง ๆ กับความพยายามทำหน้าที่เป็นสื่อมวลชนที่ดี ในการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่านหรือเหตุผลที่หนังสือพิมพ์ต้องทำหน้าที่รับผิดชอบสังคมด้วยการสะท้อนสภาพที่เป็นจริงของสังคมให้ผู้อ่านได้ทราบ ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นเป็นสถานการณ์ที่ยากต่อการตัดสินใจของนักหนังสือพิมพ์ ที่ไม่มีผู้ใดสามารถสร้างมาตรฐาน หรือหาคำตอบที่ตายตัวในการตัดสินใจต่อกรณีปัญหาแต่ละกรณีได้ สิ่งที่มีบทบาทสำคัญในการตัดสินใจก็คือ จริยธรรมจากตัวนักหนังสือพิมพ์เองและสิ่งเหล่านี้ก็จะต้องมีปัจจัยอื่น ๆ มาประกอบอีกหลายปัจจัยเข้ามามีบทบาทต่อสถาน

การณที่อยากต่อการตัดสินใจเหล่านี้ ซึ่งจากการวิเคราะห์เนื้อหา และการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักหนังสือพิมพ์จากหนังสือพิมพ์ 3 ชื่อฉบับอันได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด ผู้วิจัยสามารถสรุปผลออกมาได้ดังนี้

ผลสรุปต่อการณการนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเรา

1. การนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเรา กรณีที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเป็นหญิงสาวยังไม่ได้แต่งงาน เหยื่อยังมีชีวิตอยู่

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นในเรื่องข้อจำกัดในการนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเรา นักหนังสือพิมพ์ทุกคนเห็นว่า ไม่ควรที่จะนำเสนอชื่อจริงของหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา เพราะจะเป็นการซ้ำเติมหญิงสาว และทำให้เขาต้องได้รับความเสื่อมเสียและอับอายมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสิ่งเหล่านี้ อาจมีผลต่อการดำเนินชีวิตต่อไปในสังคมของหญิงสาวเหล่านี้ จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าวข่มขืนกระทำชำเรา กรณีที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเป็นหญิงสาวยังไม่ได้แต่งงาน ในส่วนที่เป็นการบรรยายละเอียดของหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายนั้น หนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ชื่อฉบับจะใช้นามสมมติกับหญิงสาวเหล่านี้ ยกเว้นอยู่ข่าวเดียวที่ใช้ชื่อจริงแต่สงวนนามสกุลของหญิงสาวไว้ นั่นก็คือ ข่าว **"ถ้ามองแล้วสยิว บุกเข้าข่มขืน"** จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ฉบับวันที่ 11 ก.พ.2536 ซึ่งทางหนังสือพิมพ์ ได้เขียนระบุเอาไว้ว่า "น.ส.วนิดา (ขอสงวนนามสกุล) อย่างไรก็ตามในเรื่องของอายุของหญิงสาวเป็นสิ่งที่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับนำเสนอในส่วนนี้ จากการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์ได้ให้ความเห็นว่า การบรรยายละเอียดอันเป็นข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตกเป็นข่าวนั้น สิ่งที่สำคัญก็คือ อายุของผู้ตกเป็นข่าวถ้าเป็นผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือยังเป็นเยาวชนอยู่ การนำเสนอรายละเอียดในส่วนนี้จะมีข้อจำกัดมากกว่าผู้ที่บรรลุนิติภาวะแล้ว ในกรณีของข่าว **"ถ้ามองแล้วสยิว บุกเข้าข่มขืน"** หนังสือพิมพ์นำเสนอชื่อจริงของนางสาววนิดา เนื่องจาก พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว อย่างไรก็ตามในข่าว **"ภัยกามหอมลงแขกสาวเข็นหรัล"** จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 19 พ.ค. 2536 หญิงสาวเคราะห์ร้าย อายุ 22 ปี เช่นเดียวกัน แต่หนังสือพิมพ์ก็ใช้นามสมมติ มีใช้นามจริงของหญิงสาวดังเช่นกรณีของนางสาววนิดา

ในส่วนของที่อยู่นั้น นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่าไม่ควรที่จะระบุอย่างชัดเจนลงไป ควรที่จะนำเสนออย่างกว้าง ๆ เนื่องจากการนำเสนอรายละเอียดในส่วนนี้ อาจทำให้หญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายได้รับความอับอายจากสังคมรอบข้างหรือสังคมที่เขาต้องดำเนินชีวิตต่อไป หรืออาจทำให้หญิงสาวมีอันตรายได้ในการนี้ที่ตำรวจยังไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้ แต่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับระบุที่อยู่ของหญิงสาวอย่างชัดเจน ยกเว้นข่าว **"ยิงแสบหน้าท่อม จี๊แพนสาวซึ้งใจ"** จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ 20 ต.ค. 2535

ซึ่งไม่ปรากฏรายละเอียดในเรื่องที่อยู่ของหญิงสาวในเนื้อข่าว อย่างไรก็ตามที่อยู่ของหญิงสาวเหล่านี้ เมื่อพิจารณาควบคู่ไปกับเหตุการณ์ที่ปรากฏในข่าว จะเห็นว่า มิได้เป็นสถานที่เดียวกันกับที่เกิดเหตุ

ส่วนในเรื่องของอาชีพนักหนังสือพิมพ์เห็นว่าควรจะนำเสนอเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงสถานะของผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งในส่วนของอาชีพอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมเช่น ทำงานดึกทำให้กลับบ้านดึก เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน อย่างไรก็ตามการนำเสนอสถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาควรที่จะระบุอย่างกว้าง ๆ ไม่ลงรายละเอียดชัดเจน ด้วยเหตุผลเดียวกับการนำเสนอที่อยู่ คือหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายอาจได้รับอันตรายจากสังคมที่พวกเขาต้องดำเนินชีวิตอยู่ แต่จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าว จะเห็นว่าชื่อของสถานที่ทำงานของหญิงสาวเหล่านี้ไม่มีการปกปิดแต่อย่างใด การนำเสนอได้ระบุชื่อสถานที่อย่างชัดเจน ซึ่งมีนักหนังสือพิมพ์ที่กล่าวว่า หากสถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษามีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับคดีที่เกิดขึ้นก็สมควรที่จะนำเสนอชื่อสถานที่นั้น เพราะถือเป็นรายละเอียดสำคัญส่วนหนึ่งของข่าว ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเนื้อข่าวแล้วสถานที่ทำงานของหญิงสาวเหล่านี้ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับคดีแต่อย่างใด สำหรับกรณีการระบุสถานศึกษาในข่าว " 13 **ทรชนเวียนเทียนชยีนักศึกษาสาว** " จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ 8 มี.ค. 2536 จะไม่มีการนำเสนอชื่อสถานที่อย่างเด่นชัดเพียงเขียนไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า เป็นวิทยาลัยประจำจังหวัดแห่งหนึ่งเท่านั้น แต่ในกรณีของข่าว "**ครูพลละชั่ว ข่มขืนลูกสาว ชาย เมืองสิงห์**" จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ฉบับวันที่ 3 เม.ย. 2536 ในการนำเสนอสถานศึกษาของ น.ส.ตุ๊ก (นามสมมติ) ในช่วงแรกของเนื้อข่าว หนังสือพิมพ์ระบุเป็นชื่อกว้าง ๆ ว่า เป็นโรงเรียนประจำจังหวัดแห่งหนึ่ง ต่อมาในเนื้อข่าวเริ่มระบุชัดเจนขึ้น " โรงเรียนสิงห์บุรี " ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเนื้อข่าวแล้วจะเห็นว่า สถานศึกษาในข่าวคือสถานที่เกิดเหตุนั่นเอง

การนำเสนอชื่อผู้เกี่ยวข้องกับหญิงผู้เคราะห์ร้ายในกรณีนี้หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยให้ความสำคัญมากนัก ยกเว้นในกรณีที่เกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นหรือมีผลทำให้ข่าวน่าสนใจขึ้นจริง ๆ นั่นก็คือ ข่าว "**ยิงแสบหน้าหมู่บ้าน จี๊แฟนสาวขึ้นใจ**" จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ 20 ต.ค. 2535 ซึ่งการระบุชื่อ นายสัญญา เชื้อดรัมย์ซึ่งเป็นแฟน กับ น.ส.จุ่ม (นามสมมติ) หญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายในเหตุการณ์ ในวันที่เกิดเหตุ นายสัญญาเดินทางกลับบ้านกับ น.ส.จุ่ม และถูกทำร้ายเช่นเดียวกัน ส่วนในข่าว "**ครูพลละชั่ว ข่มขืนลูกสาว ชาย เมืองสิงห์**" จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ฉบับวันที่ 3 เม.ย. 2536 ชาย เมืองสิงห์นักเรียนลูกทุ่งชื่อดังถูกระบุชื่อในข่าวเนื่องจาก น.ส.ตุ๊ก (นามสมมติ) หญิงผู้เคราะห์ร้าย เป็นลูกสาวของชาย เมืองสิงห์ ซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้คนในสังคมให้ความสนใจ และการนำเสนอเช่นนี้ ทำให้ข่าวมีความน่าสนใจมากขึ้น

ในส่วนของภาพข่าวนั้น จากการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์เห็นว่าภาพข่าวมีความสำคัญต่อข่าว เพราะจะทำให้ข่าวมีความสมบูรณ์มากขึ้น ภาพที่น่าจะนำเสนอคือภาพเหตุการณ์ หรือภาพที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ ภาพที่เห็นว่าควรจะนำเสนอเป็นอย่างยิ่งก็คือภาพผู้กระทำผิด หากต้องนำเสนอภาพหญิงสาวการนำเสนอจะต้องมีการคาดตา หรือใช้เทคนิคมุกกล้องที่จะทำให้ไม่มีผู้ใดจำหน้าหญิงสาวได้ จากการวิเคราะห์ข่าวที่นำเสนอ หนังสือพิมพ์มีการนำเสนอภาพข่าวไม่มากนัก ทั้งนี้ต้องพิจารณาเหตุผลใน 2 ประเด็น คือ ประเด็นในเรื่องของเนื้อที่การนำเสนอข่าวในแต่ละหน้าที่มีจำกัด ซึ่งอาจทำให้ข่าวนั้นไม่มีการนำเสนอภาพข่าวก็เป็นได้ แต่ในส่วน of ข่าวที่มีการนำเสนอภาพข่าว ซึ่งเป็นการนำเสนอภาพของหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายนั้น ภาพจะมีการคาดตา หญิงสาวทำให้จำใบหน้าของหญิงสาวไม่ได้

2. การนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเรา กรณีที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเป็นหญิงสาวที่มีสามีแล้ว เหยื่อยังมีชีวิตอยู่

จากการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์ต่อประเด็นของความแตกต่างในการบรรยายละเอียดของหญิงสาวที่แต่งงานแล้ว และหญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานนักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นที่ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากหญิงสาวทั้ง 2 กรณี เป็นหญิงสาวที่เคราะห์ร้าย และมีความเสียหายจากการข่มขืนเหมือนกัน และยังมีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า ชื่อจริง และนามสกุลจริงของหญิงสาวไม่ควรที่จะนำเสนอเนื่องจาก สังคมไทยยังเป็นสังคมที่ไม่เปิดกว้าง และเป็นสังคมที่ยังไม่ยอมรับเรื่องนี้ได้มากนัก และในกรณีเช่นนี้ ผู้ชายยังจะซ้ำเติมผู้หญิงมากกว่าที่จะเห็นใจดังนั้นในการบรรยายละเอียดก็ควรที่จะมีการปกปิดชื่อและนามสกุล ที่อยู่ เช่นเดียวกัน ในส่วนของรายละเอียดเกี่ยวกับสามีหญิงสาวที่ถูกข่มขืน นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าการไม่มี ความเกี่ยวข้องกับรูปคดี ก็ไม่สมควรที่จะนำเสนอเลย

อย่างไรก็ตามเมื่อได้พิจารณาถึงการวิเคราะห์เนื้อหาข่าว จะเห็นว่าข่าวทุกข่าวจะนำเสนอรายละเอียดในเรื่องของชื่อจริง นามสกุลจริง และที่อยู่ของหญิงสาวตลอดจนรายละเอียดเบื้องต้นของสามีหมดทุกข่าวซึ่งเมื่อพิจารณาจากเนื้อหาแล้วสามีของหญิงสาวมีความเกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นทุกข่าว อย่างน้อยที่สุด สามีเป็นผู้นำภรรยาไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธร และข่าวทุกข่าวที่นำมาวิเคราะห์ไม่มีข่าวใดที่นำเสนอภาพข่าวเลย

3. การนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเรา กรณีที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเป็นเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี และกรณีที่เด็กหญิงถูกบิดาตนเองเป็นผู้ข่มขืนกระทำชำเรา หรือกระทำอนาจาร เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายยังมีชีวิตอยู่

นักหนังสือพิมพ์ให้ความสนใจต่อกรณีข่าวในลักษณะนี้ว่า การที่ต้องนำเสนอข่าวที่ผู้ตกเป็นข่าวเป็นเด็กและเยาวชนจะต้องมีความระมัดระวังมากกว่ากรณีอื่น ๆ เพราะนอกจากจะมีผลเสียต่อชื่อเสียงของเด็กแล้วอาจมีผลกระทบต่ออนาคตของเด็กอีกด้วยจึงไม่ควรใส่ชื่อจริง นามสกุลจริงของเด็กเป็นอันขาด ส่วนชื่อของมารดาของเด็กหญิงนั้น นักหนังสือพิมพ์เห็นว่าควรที่จะนำเสนอเพื่อให้ข่าวมีน้ำหนักมากขึ้น เพราะหากใส่ชื่อสมมติของมารดาเด็กอีก อาจทำให้ข่าวดูไม่น่าเชื่อถือ เหมือนนักข่าวสร้างข่าวมาเอง ส่วนชื่อจริง นามสกุลจริงของบิดาเด็กในกรณีที่บิดาเป็นผู้กระทำการข่มขืน หรือกระทำอนาจารเด็กหญิง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำเสนอเนื่องจากเป็นผู้กระทำผิด ซึ่งจะเป็นการประจานให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงความชั่วร้ายของผู้กระทำผิด สำหรับการนำเสนอที่อยู่ในกรณีนี้ นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าไม่ควรที่จะนำเสนอเนื่องจากอาจพัวพันไปถึงตัวของเด็กเอง สิ่งที่ควรจะเน้นที่สุดในการนำเสนอการกระทำของผู้กระทำผิดมากกว่า การนำเสนอควรเน้นไปที่ผู้กระทำผิดมากกว่าบุคคลอื่นใด การนำเสนอที่อยู่ควรจะนำเสนออย่างกว้าง ๆ มากกว่าที่จะระบุชัดเจนลงไปเลย

เมื่อพิจารณาจากการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าวจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์นำเสนอชื่อของเด็กเป็นชื่อสมมติ แต่ชื่อมารดา และชื่อบิดาของเด็กเป็นชื่อจริงหมด รวมทั้งที่อยู่ซึ่งเป็นสถานที่เดียวกับที่เกิดเหตุด้วยและเป็นส่วนหนึ่งของรายละเอียดของผู้กระทำผิดจึงไม่สามารถละเว้นที่จะนำเสนอได้ ในกรณีของเด็กหญิงที่ถูกกระทำทางเพศ ซึ่งผู้กระทำผิดไม่ใช่บิดาตนเองนั้น การนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก ชื่อเด็กหญิงจะเป็นนามสมมติทุกข่าว แต่ชื่อมารดาของเด็กจะถูกระบุโดยไม่ปิดบังเนื่องจากเป็นเจ้าของข่าวร่วมกับเด็กและนำเด็กเข้าแจ้งความดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด การนำเสนอที่อยู่ของเด็กมักอ้างมาจากที่อยู่ของมารดาที่ผู้สื่อข่าวได้มาจากสถานีตำรวจที่รับแจ้งเหตุ

สำหรับการนำเสนอภาพข่าวนั้น กรณีของการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก หรือ การกระทำอนาจารเด็กในคดีลักษณะนี้ หนังสือพิมพ์มักจะนำเสนอภาพข่าวที่เน้นผู้กระทำผิด และภาพของเจ้าทุกข์ซึ่งมักเป็นมารดาของเด็ก และหากมีภาพเด็กก็จะมีการคาดตา แต่ผู้เกี่ยวข้องกับเด็ก เช่นมารดา หรือญาติพี่น้องจะไม่มีมีการคาดตา จากการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์ในเรื่องของการนำเสนอภาพข่าว ภาพการชี้ตัวผู้ต้องหาเป็นภาพที่นักหนังสือพิมพ์ให้ความสนใจว่าสมควรที่จะมีการนำเสนอมากที่สุด อย่างไรก็ตามภาพที่สมควรนำเสนอมากที่สุดคือภาพของผู้กระทำผิด เพื่อเป็นการประจานให้สังคมรับรู้และเพื่อเป็นการเพิ่มความสมบูรณ์

ให้กับข่าวที่น่าเสนา สำหรับข่าวที่น่ามาวิเคราะห์จะมีเพียงข่าวเดียวเท่านั้นที่ไม่มีภาพข่าวคือข่าว **"เจ็บระบมทนไม่ไหว ต้องรุดเข้าแจ้งตำรวจ"** จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 1 ต.ค. 2535 ภาพข่าวที่น่ามาประกอบเนื้อข่าวจะเป็นภาพบนสถานีตำรวจที่รับแจ้งเหตุทุกข่าว

4. การนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเรา กรณีที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเสียชีวิต

นักหนังสือพิมพ์มีความคิดเห็นว่าการนำเสนอรายละเอียดของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีข่มขืนกระทำชำเราที่เสียชีวิตแล้ว การนำเสนอรายละเอียดต่าง ๆ สามารถนำเสนอได้หมดโดยไม่มีการปิดบัง เนื่องจากผู้ตายได้เสียชีวิตไปแล้ว และการนำเสนอ ก็เป็นการเร่งให้คนร้ายถูกนำตัวมาลงโทษทางกฎหมาย ซึ่งจากการวิเคราะห์จากข่าวที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอจะเห็นว่ารายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตายถูกเปิดเผยหมดโดยไม่มีการปิดบัง และการนำเสนอรายละเอียดของผู้ตายนี้ นักหนังสือพิมพ์บางท่านให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าเพื่อให้ญาติผู้ตายที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันได้ทราบข่าวว่าเป็นญาติของตนจริง ๆ จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าว เราจะเห็นว่ารายละเอียดทุกอย่างของผู้ตายถูกนำเสนอหมดโดยไม่ปิดบัง รวมทั้งชื่อสถานศึกษาที่มักจะไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อ่านทราบ แต่เมื่อเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเสียชีวิตลงก็สามารถระบุชื่อโรงเรียนของเหยื่อได้เช่นกรณีข่าว "จุดด.ญ. 11 ขวบ ข่มขืนฆ่าวิศถาร" จากหนังสือพิมพ์ข่าวสดฉบับวันที่ 10 ส.ค. 2535 ซึ่งนักหนังสือพิมพ์ได้นำเสนอรายละเอียดของผู้ตายไว้ว่า "ด.ญ.เกวรี สุวรรณรักษ์ อายุ 11 ปี เรียนอยู่โรงเรียนคลองกระทุ่มม ชั้นประถมปีที่ 5" สำหรับภาพข่าวนักหนังสือพิมพ์เห็นว่าสามารถลงได้โดยสิ่งที่คำนึงถึงก็คือภาพที่น่าเสนอต้องไม่เป็นภาพที่อุจาดตา หากเป็นภาพศพที่อุจาดตาก็ต้องเขียนสีดำคาดเพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งนี้ถูกนำเสนอไปถึงผู้อ่าน จากข่าวที่น่ามาวิเคราะห์จะเห็นว่าไม่มีเพียงข่าว "เสพสมแล้วหุบ ฆ่าเปลือยอีตัวดาวยูเนียน" จากนสพ.ข่าวสด ฉบับวันที่ 5 ก.ย. 2535 ซึ่งเป็นภาพเปลือยของผู้ตายซึ่งหนังสือพิมพ์ได้คาดสีดำในส่วนที่อุจาดตาต่อผู้อ่าน

ผลสรุปต่อกรณีการนำเสนอข่าวพยานในเหตุการณ์

1. พยานเหตุการณ์ในคดีฆาตกรรมที่ตำรวจยังไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้

สำหรับการนำเสนอข่าวพยานในเหตุการณ์นั้น นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าโดยทั่วไปไม่ควรที่จะนำเสนอชื่อจริง และที่อยู่ของพยาน เนื่องจากเหตุผลในเรื่องของความปลอดภัยของตัวพยานเป็นหลัก อย่างไรก็ตามประเด็นในเรื่องความปลอดภัยของตัวพยานนั้น นักหนังสือพิมพ์ให้ความเห็นว่าในส่วนนี้ทางหนังสือพิมพ์ก็ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะมีการประสานงานกันเป็นอย่างดี หากในคดีใดที่ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เห็นว่าเป็นคดีใหญ่ ซึ่งการนำเสนอชื่อและที่อยู่ของพยานเป็นเรื่องที่นำมาซึ่งอันตรายต่อชีวิตของพยาน ในกรณีเช่นนี้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะขอแกงทางหนังสือพิมพ์ไว้ว่าไม่ให้ลงชื่อของพยานเหตุการณ์ หรือปกปิดที่จะให้รายละเอียดในส่วนนี้เนื่องจากกลัวเสียรูปคดี นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าอาจมีการนำเสนอชื่อของพยานก็ได้ แต่จะไม่มีกรนำเสนอที่อยู่เนื่องจากอาจทำให้ตัวพยานเสี่ยงต่ออันตราย การนำเสนอชื่อพยานมีเหตุผลหลักคือเพื่อเพิ่มความสมบูรณ์ของเนื้อหาข่าวเป็นสำคัญ นักหนังสือพิมพ์ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าการนำเสนอชื่อพยานในกรณีนี้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจเปิดเผยชื่อ และที่อยู่ของพยานต่อหนังสือพิมพ์ ทางหนังสือพิมพ์ก็มักชื่อและที่อยู่ของพยานเนื่องจากนักหนังสือพิมพ์ส่วนหนึ่งเชื่อว่า อย่างไรก็ตามเสียทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้ให้ความคุ้มครองตัวพยานเหตุการณ์อยู่แล้ว ดังนั้นการนำเสนอชื่อไม่ใช่เรื่องที่เสี่ยงอันตรายเท่าใดนัก

จากการวิเคราะห์เนื้อหาข่าวเราจะเห็นว่ากรณีของการนำเสนอชื่อ และที่อยู่ของพยานบุคคลในคดีฆาตกรรมนั้น ข่าวทุกข่าวมักมีการนำเสนอทั้งชื่อและที่อยู่ของตัวพยานเองอย่างไม่ปกปิด และระบุอย่างชัดเจนว่าเป็นบุคคลที่เห็นผู้กระทำผิดอย่างชัดเจน เช่นในข่าว " **เสพสมแล้วทุบ ผ่าเปลือยอีตัวดาวยูเนียน** " จากนสพ.ข่าวสด ฉบับวันที่ 5 ก.ย.2535 กรณีของนายสาคร คำใจดี บริกรของโรงแรมที่จำได้ว่ามีคนร้าย 2 คนขึ้นห้องพักไปกับผู้ตาย และสามารถระบุรูปพรรณสัณฐานคนร้ายได้อย่างละเอียดซึ่งรายละเอียดในส่วนนี้ทางหนังสือพิมพ์ก็ได้มีการนำเสนอลงไป เนื้อข่าว หรือกรณีของเด็กหญิงอารีย์ สมัทญทสาริกิจ ในข่าว " **เชือดเปลือยเมียการบินไทย** " จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับ 21 ส.ค.2536 ที่หนังสือพิมพ์ได้ระบุว่าเด็กหญิงเห็นชายฉกรรจ์หลายคนอยู่ในบ้านของตน ซึ่งในข่าวก็ระบุว่าตำรวจยังไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้

2. ผู้เสียหายและพยานเหตุการณ์ในคดีปล้นชิงทรัพย์ตำรวจยังไม่สามารถทราบเบาะแสและจับกุมคนร้ายได้

ในคดีลักษณะนี้ แม้ตำรวจยังไม่สามารถจับกุมคนร้ายได้แต่นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปกปิดชื่อของผู้เสียหายและพยานเหตุการณ์ เพราะคดีไม่มีความรุนแรง การนำเสนอชื่อและที่อยู่ของผู้เสียหายจำเป็นจะต้องนำเสนอแก่ผู้อ่านเนื่องจากจะได้ทราบว่าเหตุการณ์นั้น เกิดขึ้นกับผู้เคราะห์ร้ายคนใด มีอาชีพอะไร และอะไรเป็นสาเหตุให้เกิดการปล้น นักหนังสือพิมพ์เห็นว่าเป็นเรื่องจำเป็นต้องนำเสนอแก่ผู้อ่านเพื่อให้ผู้อ่านได้หาทางป้องกันไม่ให้เกิดกรณีเช่นนี้ขึ้นกับตนเอง

จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าว ซึ่งได้แก่ข่าว "ตีแสบหน้าสาว ซิงเงิน 4 ล้านหน้าแบงก์ จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 16 ก.ค.2536 จะเห็นว่า หนังสือพิมพ์นำเสนอชื่อ ที่อยู่ของผู้เสียหายในคดีนี้ อย่างชัดเจน รวมทั้งภาพของผู้เสียหายที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายด้วย

ผลสรุปต่อกรณีการนำเสนอข่าวผู้ต้องสงสัยในคดีก่อวินาศภัย

จากการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์ได้ให้ความคิดเห็นต่อกรณีนี้ว่า สำหรับการนำเสนอชื่อ และรายละเอียดของผู้ต้องสงสัยในคดีก่อวินาศภัยนั้น เป็นสิ่งที่สามารถนำเสนอชื่อ และภาพของบุคคลนั้นโดยไม่ต้องปิดบังแม้ว่าเขาจะเป็นเพียงผู้ต้องหาเท่านั้น เนื่องจากคดีที่เกิดขึ้นเป็นคดีร้ายแรงและเป็นคดีที่อยู่ในความสนใจของประชาชน และแม้ว่าเขาจะกระทำหรือไม่ก็ตาม เขาจะต้องเป็นฝ่ายไปต่อสู้ปกป้องตนเองในชั้นศาลเอาเอง แต่เวลาสภาพข่าวก็จะมี การเขียนข้อความระบุว่าผู้ต้องหา ยังไม่สารภาพเป็นต้น

ในการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าว จะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์นำเสนอภาพและรายละเอียดส่วนตัวของผู้ต้องสงสัยอย่างละเอียดไม่มีการละเว้นแต่อย่างใด

สรุปผลของแรงจูงใจของนักหนังสือพิมพ์ในสถานการณ์ทางจริยธรรมที่ยากต่อการตัดสินใจ

สำหรับแรงจูงใจของนักหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่ง หากต้องเผชิญกับปัญหาทางจริยธรรมที่ยากต่อการตัดสินใจในการนำเสนอข่าวอาชญากรรม นักหนังสือพิมพ์เห็นว่า มาตรฐานทางอาชีพเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดในการตัดสินใจ (ค่าเฉลี่ย 11.71) รองลงมาคือคุณธรรมที่ปรากฏในสังคม (ค่าเฉลี่ย 11.52) สิ่งที่น่ามาซึ่งความน่าเชื่อถือ (ค่าเฉลี่ย 10.71) ความจำเป็นในการรับรู้ข่าวสารของผู้อ่าน (ค่าเฉลี่ย 9.8) และการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณชนเพื่อบทลงโทษทางสังคม (ค่าเฉลี่ย 9.61)

ส่วนแรงจูงใจที่นักหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญน้อยที่สุด 3 ลำดับได้แก่ ความก้าวหน้าทางอาชีพการงาน (ค่าเฉลี่ย 2.76) การใช้สามัญสำนึกของตนว่าสิ่งนั้นผิดหรือถูก (ค่าเฉลี่ย 4.58) และการยึดถือตามเพื่อนร่วมงานเป็นหลัก (ค่าเฉลี่ย 5.89)

เมื่อพิจารณาจากผลสรุปของแรงจูงใจ จะเห็นได้ว่ามาตรฐานทางวิชาชีพเป็นสิ่งที่นักหนังสือพิมพ์ยึดถือมากที่สุดเมื่อเขาต้องเผชิญกับสถานการณ์ทางจริยธรรมที่ยากต่อการตัดสินใจนั้นก็หมายความว่านักหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญต่อจรรยาบรรณของหนังสือพิมพ์ในการปฏิบัติหน้าที่เป็นสำคัญ รวมทั้งคุณธรรมที่ปรากฏในสังคมซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่ไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักหนังสือพิมพ์ต่อกรณีข่าวที่เป็นปัญหาทางจริยธรรมที่ยากต่อการตัดสินใจ นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มักจะให้ความสำคัญกับน้ำหนักความน่าเชื่อถือของข่าว และความสมบูรณ์ของเนื้อหาข่าวมากกว่าที่จะยึดถือสิ่งใด เช่น เมื่อถูกถามว่าที่อยู่ของเด็กที่ถูกบิดาตนเองข่มขืนจะลงหรือไม่ ส่วนใหญ่มักจะตอบว่าต้องลงเพราะเป็นรายละเอียดที่อ้างมาจากที่อยู่ของผู้กระทำผิดคือผู้เป็นบิดาเด็ก จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ หรือเมื่อถามว่าชื่อเสียงของเด็กหญิงจะลงหรือไม่ นักหนังสือพิมพ์ตอบว่าต้องลงชื่อจริง เพราะมีความเกี่ยวพันทางคดีแม้จะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นรู้จักตัวเด็กได้ก็ตาม หรือกรณีการนำเสนอภาพผู้เคราะห์ร้ายจากคดีข่มขืนกระทำชำเราเราจะเห็นว่า นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการนำเสนอภาพข่าวมาก เพราะถือว่าเป็นเรื่องของการทำให้เนื้อหาข่าวมีความสมบูรณ์มากขึ้น การหารายละเอียดของข่าวให้ได้มากที่สุด เพราะจำเป็นต้องแข่งขันกับหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ดูเหมือนจะเป็นแรงจูงใจที่สำคัญมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้ข่าวตนเองมีน้ำหนัก และมีความน่าเชื่อถือต่อผู้อ่าน โดยเฉพาะการที่หนังสือพิมพ์ต้องขายข่าวฉะนั้น การทำให้ข่าวของตนเองมีความน่าสนใจหรือมีความน่าเชื่อถือต่อผู้อ่านก็ดูจะเป็นประเด็นที่จะทำให้ยอดจำหน่ายของหนังสือพิมพ์สูงขึ้น

จากการสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจที่สำคัญอีกประการก็คือ มาตรฐานของหัวหน้างาน เพราะสำหรับสื่อข่าว และช่างภาพเมื่อถูกถามถึงประเด็นที่ยากต่อการตัดสินใจจริง ๆ บุคคลเหล่านั้นนี้มักจะตอบว่าขึ้นอยู่กับพิจารณาของหัวหน้าข่าว เพราะตนมีหน้าที่เพียงหาข้อมูลมาให้ได้มากที่สุดเท่านั้น ดังนั้นหากมองในแง่ความเป็นจริงจะเห็นว่า มาตรฐานของหัวหน้างานก็เป็นสิ่งที่นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เห็นว่ามีค่าสำคัญมากอีกข้อหนึ่ง เพราะหัวหน้างาน จะเป็นผู้รับผิดชอบการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทั้งหมดที่ปรากฏแก่สายตาของผู้อ่าน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์สมมติฐานของงานวิจัย

1. การนำเสนอข่าวอาชญากรรมในหน้าหนังสือพิมพ์มีลักษณะที่หมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางด้านจริยธรรมต่อนักหนังสือพิมพ์

จากการวิเคราะห์เนื้อหาของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ชื่อฉบับ จะเห็นได้ว่าข่าวที่ปรากฏทุกข่าวน่ามีความหมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางด้านจริยธรรมในการนำเสนอข่าวนั้นต่อผู้อ่าน ประเด็นที่เห็นว่ามีคามหมิ่นเหม่สูงที่สุดก็คือประเด็นในเรื่องของการลงรายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าว โดยเฉพาะในข่าวข่มขืนกระทำชำเรา การนำเสนอรายละเอียดเบื้องต้น อันได้แก่ชื่อ ที่อยู่ สถานศึกษา / สถานที่ทำงาน และภาพของผู้เสียหายเป็นสิ่งที่หนังสือพิมพ์ต้องมีความระมัดระวังในการนำเสนอมากที่สุดเนื่องจากสิ่งเหล่านี้อาจส่งผลให้ผู้อื่นทราบว่าผู้เสียหายคือใคร ซึ่งอาจส่งผลให้เขาอับอาย เสื่อมเสียชื่อเสียง และเป็นผลเสียต่ออนาคตได้ อย่างไรก็ตามข่าวที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์นั้น ดูเหมือนว่าการละเว้นไม่ที่จะไม่นำเสนอชื่อของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา หรือคดีกระทำอนาจารทางเพศ จะเป็นสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้จัดการแก้ไขต่อประเด็นของการปกป้องผู้เสียหายในคดีกระทำทางเพศ ในขณะที่การนำเสนอที่อยู่ ชื่อสถานที่ทำงาน หรือสถานที่ศึกษาในบางข่าวยังมีการนำเสนออย่างระบุเด่นชัด ซึ่งรายละเอียดของข้อมูลในส่วนนี้จะป็นรายละเอียดที่อาจทำให้ผู้อื่นได้รู้จักผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ได้ไม่ยากนัก และอาจทำให้เขาต้องอับอายต่อสังคมที่เขาต้องดำเนินชีวิตต่อไปด้วย โดยเฉพาะกรณีคดีข่มขืนกระทำชำเรา หรือกระทำอนาจารเด็กหญิงที่อายุไม่ถึง 15 ปี ชื่อของผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่มารดาเด็ก และที่อยู่ถูกนำเสนอโดยไม่มีการปิดบัง และข่าวในลักษณะนี้มักจะมีการนำเสนอภาพข่าวประกอบ ซึ่งแม้ภาพจะมีการคาดตาเด็ก แต่ภาพแม่เด็กไม่มีการปิดบัง ซึ่งการนำเสนอในส่วนนี้เป็นเพียงการกระทำตามจรรยาบรรณอย่างเตรงที่สุดของหนังสือพิมพ์ และอาจจะเป็นเหตุผลจากข้อจำกัดทางกฎหมาย มากกว่าวัตถุประสงค์ทางจริยธรรมในการปกป้องสิทธิของผู้เสียหาย

นอกจากนี้ยังมีลักษณะการนำเสนอที่หมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางด้านจริยธรรมนั่นก็คือความปลอดภัยของพยาน ในการนำเสนอข่าว หนังสือพิมพ์ทุกฉบับนำเสนอชื่อและที่อยู่ของพยานโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของพยาน เนื่องจากถือว่าไม่ใช่หน้าที่รับผิดชอบของตน เพราะทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะรับผิดชอบเรื่องการปกป้องพยานอยู่แล้ว นักหนังสือพิมพ์ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า การพิจารณาที่จะไม่ลงชื่อ ที่อยู่ของพยานจะพิจารณาในคดีใหญ่ ๆ ที่สำคัญ ซึ่งการนำเสนออาจมีผลเสียต่อรูปคดี ในกรณีเช่นนี้จะไม่นำเสนอชื่อ และที่อยู่ของพยาน สำหรับคดีเล็ก ๆ หนังสือพิมพ์เห็นว่าการนำเสนอไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่พยานนัก

ในกรณีการนำเสนอภาพของผู้ต้องสงสัยในคดีก่อวินาศภัย อาจมีผลต่อการชี้ตัวของพยานในกระบวนการทางศาล แต่เหตุผลที่นักหนังสือพิมพ์นำเสนอภาพของผู้ต้องสงสัยนั้น ก็เป็นเพราะเห็นว่าบุคคลนี้เป็นบุคคลอันตราย ต่อสังคมแม้ว่าเขาจะยังไม่สามารถพิสูจน์ก็ตาม หากว่าเขาไม่ได้กระทำความจริง หนังสือพิมพ์ก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบเพราะเป็นหน้าที่ที่เขาต้องไปต่อสู้ในชั้นศาลเอาเอง

ดังนั้นการนำเสนอข่าวข่าวอาชญากรรมในหน้าหนังสือพิมพ์ จึงมีลักษณะที่หมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางด้านจริยธรรมของนักหนังสือพิมพ์

2. ในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมในหน้าหนังสือพิมพ์ นักหนังสือพิมพ์ได้รับแรงจูงใจในการตัดสินใจต่อการนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่มีลักษณะหมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางจริยธรรม จากการตอบสนองสิทธิการรับรู้ของผู้อ่าน มาตรฐานของหัวหน้างาน มาตรฐานของเพื่อนร่วมงาน และมาตรฐานทางอาชีพเป็นสำคัญ

จากผลของการสอบถามความคิดเห็นในเรื่องแรงจูงใจต่อปัญหาทางจริยธรรมที่ยกต่อการตัดสินใจ นักหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญกับ มาตรฐานทางสายอาชีพ แรงจูงใจเป็นอันดับแรกในการจัดการกับปัญหานั้น สำหรับแรงจูงใจในเรื่องของการตอบสนองสิทธิการรับรู้ของผู้อ่าน จะอยู่ และในอันดับที่ 4 จากแรงจูงใจ 13 อันดับ และมาตรฐานของหัวหน้างาน อยู่ในอันดับที่ 6 จาก แรงจูงใจทั้งหมด 13 อันดับ สำหรับมาตรฐานของเพื่อนร่วมงานอยู่ในอันดับที่ 11 จากแรงจูงใจทั้งหมด 13 อันดับ

คุณธรรมที่ปรากฏในสังคม และการนำมาซึ่งความน่าเชื่อถือต่อผู้อ่านเป็นสิ่งที่นักหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญเป็นอันดับที่ 2 และอันดับที่ 3 ตามลำดับ จากแรงจูงใจทั้งหมด 13 อันดับซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ไม่ปรากฏอยู่ในสมมติฐาน

สำหรับมาตรฐานทางวิชาชีพนั้น สามารถสรุปได้ว่า นักหนังสือพิมพ์เห็นว่า มาตรฐานทางวิชาชีพของพวกตนคือ จรรยาบรรณหนังสือพิมพ์ ความรับผิดชอบต่อสังคม การปฏิบัติหน้าที่เป็นนักข่าวที่ดีในการรับใช้ให้ข้อมูลข่าวสารประชาชน และการปฏิบัติตามนโยบายของหนังสือพิมพ์ที่ตนสังกัด

สำหรับคุณธรรมที่ปรากฏในสังคมที่นักหนังสือพิมพ์ใช้เป็นแรงจูงใจในการแก้ไขปัญหาทางจริยธรรม นั้น ได้แก่ การไม่ทำให้ผู้ใดเดือดร้อนจากการนำเสนอข่าว การไม่ใช้ข่าวเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์เพื่อตนเอง การไม่มีอคติ หรือเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในการนำเสนอข่าว และที่สำคัญคือ การไม่บิดเบือนข้อเท็จจริง

สำหรับการนำมาซึ่งความน่าเชื่อถือต่อผู้อ่านนั้น นักหนังสือพิมพ์ได้กล่าวว่า การอ้างถึงแหล่งข่าว การนำเสนอเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้คนอย่างรวดเร็วทันใจ การนำเสนอข้อเท็จจริงให้ได้มากที่สุดเป็นสิ่งที่จะทำให้หนังสือพิมพ์ของพวกเขาได้รับความน่าเชื่อถือจากผู้อ่าน

3. การนำเสนอข่าวอาชญากรรมซึ่งมีลักษณะที่เป็นปัญหาทางจริยธรรมในทางปฏิบัติ
นักหนังสือพิมพ์ ไม่ได้มีการปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับเกณฑ์ที่นักหนังสือพิมพ์กล่าวไว้ ในการเสนอข่าวในลักษณะนี้

การนำผลเปรียบเทียบระหว่างการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์ถึงกรณีข่าว ที่มีลักษณะหมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางจริยธรรม และข่าวที่มีลักษณะหมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางจริยธรรมมาเสนอจะเห็นว่านักหนังสือพิมพ์ไม่ได้มีการปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับการนำเสนอข่าว ในหลายประเด็น

- ในกรณีการนำเสนอชื่อของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีฆนัตกรทำฆ่าเรา นักหนังสือพิมพ์กล่าวว่าไม่ควรนำเสนอชื่อ นามสกุลจริงของหญิงสาวเหล่านี้เนื่องจากอาจความเสื่อมเสียต่อหญิงสาว และเงื่อนไข่นี้รวมไปถึงหญิงสาวที่แต่งงาน หรือมีสามีแล้วด้วยเพราะเป็นผู้หญิงที่ได้รับความเสียหายเหมือนกัน แต่ในแง่ของความ เป็นจริงในการนำเสนอข่าวแล้ว ข่าวทุกข่าวที่เป็นคดีของหญิงสาวที่แต่งงาน หรือมีสามีแล้ว หนังสือพิมพ์มักจะนำเสนอชื่อจริงนามสกุลจริงของหญิงสาวโดยไม่มีการปกปิดแต่อย่างใด

- ในการนำเสนอที่อยู่ ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีฆนัตกรทำฆ่าเรา นักหนังสือพิมพ์เห็นว่าไม่ควรที่จะนำเสนอที่อยู่ เพราะอาจทำให้ผู้อื่นทราบว่าเป็นใคร แต่ข่าวฆนัตกรทำฆ่าเราทุกข่าวที่นำมาวิเคราะห์ มีการนำเสนอที่อยู่ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายแทบทุกข่าว ซึ่งไม่ใช่การนำเสนอลงย่านกว้าง ๆ อย่างที่นักหนังสือพิมพ์ได้ให้ความเห็นเอาไว้ แต่เป็นการนำเสนออย่างชัดเจน พอ ๆ กับการนำเสนอสถานที่ทำงาน ของผู้เสียหายเช่นกัน เช่น กรณีข่าว **"ภัยกาม-หอราม ลงแขกสาวเข็นทวล"** จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่

19 พ.ค. 2536 ที่ระบุว่า น.ส.ญา (นามสมมติ) เป็นพนักงานประชาสัมพันธ์ ของห้างเซ็นทรัล สาขาชิดลม เป็นต้น

- สำหรับการนำเสนอที่อยู่ของพยาน นักหนังสือพิมพ์ให้ความเห็นว่า ไม่ควรมีการนำเสนอเพื่อความปลอดภัยของตัวพยานเอง แต่ในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพยานในคดีที่ตำรวจยังไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้ ข่าวทุกข่าวนำเสนอชื่อและที่อยู่ของพยานในเหตุการณ์ทุกข่าว

ดังนั้นจากเหตุผลข้างต้นที่กล่าวมา การนำเสนอข่าวอาชญากรรมซึ่งมีลักษณะที่เป็นปัญหาทางจริยธรรมในทางปฏิบัตินักหนังสือพิมพ์ ไม่ได้มีการปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับเกณฑ์ที่นักหนังสือพิมพ์กล่าวไว้ในการเสนอข่าวในลักษณะนี้

ประเด็นในเรื่องของการนำเสนอข่าวที่มีลักษณะเป็นนาฏกรรม (dramatic news)

จากตารางแสดงจุดเน้นของเหตุการณ์ เราจะเห็นปัญหาที่สำคัญในการรายงานข่าวอาชญากรรมของนักหนังสือพิมพ์ นั่นก็คือ ปัญหาในเรื่องของการเลือกใช้ถ้อยคำภาษา ซึ่ง ในข่าวที่นำมาวิเคราะห์เนื้อหานั้น มีเนื้อข่าวบางข่าวที่ การเลือกใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ มีลักษณะที่เป็นการเขียนในเชิงเร้าอารมณ์ เห็นภาพในลักษณะที่สื่อไปในเชิงอนาจารทางเพศ ลักษณะที่กล่าวตำหนิผู้ตกเป็นข่าว และมีลักษณะชี้้นำการกระทำโดยนำเสนอวิธีการก่ออาชญากรรมที่ชัดเจนเกินไป ดังต่อไปนี้

- ข่าว " กามโหดชั่ว หนูน้อยเหยื่อสังคมเล็งเครื่อง โครจะช่วยเหลือ !" จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 12 มกราคม 2536

มีเนื้อความที่ว่า " พอ...หนูตื่นขึ้นมาแล้วก็เจ็บที่จิมมีเลือดออกมาด้วย"

และ "เขาให้หนูดูไอนั้นด้วย เวลาเขาทำกับพี่ เขาก็ให้ดู" และในข้อความที่ว่า "นอกจากนั้นยังจ้างให้น้องเอ๋ทำท่าเยี่ยงมันกับพี่โดยใช้หมอน โดยให้ค่าจ้าง 3 บาท"

การนำเสนอข้อมูลในลักษณะเช่นนี้ แม้ตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่างจะเป็นสารคดีเชิงข่าว (news feature) ก็ตาม หากกล่าวตามรูปแบบของการเขียนแล้ว สารคดีคือข้อเขียนที่นักเขียนมีเจตนาเบื้องต้นเพื่อรายงานเรื่องที่เป็นความจริง มิใช่ เกิดจากจินตนาการ เรียบเรียงอย่างสละสลวย โดยเน้นที่องค์ประกอบของความสนใจของมนุษย์มากกว่าองค์ประกอบของความสด และมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข่าวสาร ความรู้ ความผ่อนคลาย

คล้ายแก่ผู้อ่านในเวลาเดียวกัน (มาลี บุญศิริพันธ์ อ้างถึงใน วันทอง ทองออก , 2538 : 156)

อย่างไรก็ดีการนำเสนอข้อมูลที่ค่อนข้างอนาจาร และเป็นข้อมูลที่มีผลกระทบต่อจิตใจของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเป็นอย่างมากในลักษณะนี้ ถึงแม้ว่าจะมีความน่าสนใจสูงแต่การนำเสนอคำสัมภาษณ์จากปากเด็กหญิงบางคำ เช่น " **เจ็บที่ จิม...มีเลือดออก** " หรือประโยคที่ว่า " **นอกจากนั้นยังจ้างให้น้องเฒ่าทำท่าเยี่ยงมันกับพี่โดยใช้หมอน โดยให้ค่าจ้าง 3 บาท** " ด้วยก็เป็นที่ดูจะโหดร้าย และไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านแต่อย่างใด แม้ในมุมมองของนักหนังสือพิมพ์จะเห็นว่าเป็นเรื่องที่สมควรให้ประชาชนผู้อ่านได้รับรู้การกระทำชั่วนี้ เพื่อประณามการกระทำของผู้กระทำผิดก็ตาม

- ข่าว " เฒ่าสามก ! ขย้ำแม่ยันลูก " จากหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 8 เม.ย. 2536 มีการนำเสนอข้อมูลที่ทำให้เห็นภาพแห่งความอนาจารมากเกินไป เช่น ในข้อความที่ว่า " **จ.อ. เขียว ถอดกางเกงตามแล้วควักอวัยวะเพศออกมาอยู่กับอวัยวะเพศตน ตนเจ็บ และปวดจึงร้องให้ พอดีแม่ตามไปเรียกออกมาซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่ จ.อ.เขียวสำเร็จความใคร่พอดี โดยไม่มีการสอดใส่แต่อย่างใด** " หนังสือพิมพ์อาจเลี่ยงไปใช้คำที่ไม่ก่อให้เกิดภาพในเชิงอนาจารมากนัก

- ข่าว " เล็บระบมทนไม่ไหว ต้องรูดเข้าแจ้งตำรวจ " จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 1 ต.ค. 2535 มีการนำเสนอข้อมูลที่สั่นคลอนศีลธรรมอันดีงามของผู้คน โดยการนำเสนอข่าวพ่อข่มขืนลูก แต่นำเสนอข้อมูลที่ " **น.ส.อันกับบิดา นอนอยู่ฝั่งเดียวกัน ขณะนั้นเด็กหญิงเคราะห์ร้ายหลับไปนานแล้ว มารู้สึกตัวอีกทีก็เพราะผู้เป็นพ่อได้ขึ้นมาคร่อมและพยายามถอดเสื้อ...** " ซึ่งหนังสือพิมพ์ไม่จำเป็นต้องให้รายละเอียดที่เห็นภาพมากขนาดนี้ก็ได้ และเพียงกล่าวว่าผู้เป็นพ่อพยายามข่มขืน แต่เด็กหญิงขัดขืนก็พอ เนื่องจากการรายงานข่าวที่มีองค์ประกอบทางเพศ ควรเป็นการนำเสนอที่หนังสือพิมพ์ต้องระมัดระวังเลือกสรรถ้อยคำที่ใช้เพราะนอกจากจะก่อให้เกิดภาพที่อนาจารแล้ว อาจเป็นการกระตุ้นหรือยั่วยุอารมณ์ในคนบางระดับได้ รวมทั้งถ้อยคำที่ใช้บรรยายลักษณะเหยื่อเคราะห์ร้ายจากคดีข่มขืนที่ เช่น

ในข่าว "พ่อแดนคุก ชื่นใจลูกในไส้" จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด " **นายชั้นเชิงเกิดอารมณ์ เพราะลูกสาวอวบอ้วนเด็กวัย 14 "**

และ จากข่าว " ถ้ามองแล้วสยิว บุกเข้าข่มขืน จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ในข้อความที่ว่า "ก่อนหน้าจะเกิดเรื่องเห็นน.ส.วนิดาเข้าไปอาบน้ำก็เลยแอบดูทางรูที่เจาะไว้ อีกเห็นเรื่อนร่างขาวอวบสะคราญตาจนทนไม่ไหว ต้องบุกเข้าเมดจ์ศึก"

อย่างไรก็ตามในข่าวข่มขืนหญิงสาว ไม่ว่าจะเป็หญิงสาวที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือหญิงสาวที่ถูกฆาตกรรมตายหลังจากโดนข่มขืนกระทำชำเรา หนังสือพิมพ์ทุกฉบับจะต้องนำเสนอข้อความที่ว่า ผู้ข่มขืนสำเร็จความใคร่เหยื่อไปได้กี่ครั้ง ซึ่งไม่น่าจะเป็นข้อมูลที่เป็ประโยชน์ต่อผู้อ่านแต่อย่างใด โดยเฉพาะในกรณีที่เหยื่อเสียชีวิตไปแล้ว และตำรวจยังไม่สามารถจับตัวผู้กระทำผิดได้ เช่นในข่าว "สลัดใจใกล้ป้อมตร. รุมขืนใจสาวจะเข้าวิวาท" จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 23 ก.ย. 2535 "ห้ามกลางเสียงหวีดร้องของน.ส.วันเพ็ญ ที่ตกตะลึงในเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา และในวินาทีนั้น กลุ่มคนร้ายก็เข้ามาจูดกระชากลากตัว น.ส. วันเพ็ญ หรือจุ่น เข้าไปในห้องแถวที่กำลังก่อสร้าง จากนั้นกลุ่มคนร้ายก็พอกันชื่นใจจนสำเร็จความใคร่หมดทุกคน" นำเสียงในการนำเสนอข่าวนี้จากข้อความที่ยกตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า หนังสือพิมพ์ใส่ลึลึกับการเขียนข่าวอย่างมาก ในขณะที่ตามข้อเท็จจริงแล้วไม่มีผู้ใดที่จะเห็นเหตุการณ์ที่น.ส.จุ่น ถูกข่มขืนเนื่องจากแฟนหนุ่มที่มาด้วยกัน ก็ถูกแทงจนสลบ คนร้ายหนีไปได้ และตัวน.ส. จุ่นเองก็เสียชีวิตลง คาดว่าการบรรยายเหตุการณ์ในลักษณะนี้จะเป็นข้อมูลที่ไ้จากการสันนิษฐานของตำรวจมากกว่าจะเป็น ข้อเท็จจริงที่ทางหนังสือพิมพ์ไ้รับ

ในส่วนของการรายงานสภาพศพของผู้เสียชีวิตในคดีต่าง ๆ หนังสือพิมพ์ไ้ได้นำเสนอจนผู้อ่านเห็นภาพที่สยดสยอง และอูจาด จนเกินความจำเป็น เช่น

ข่าว " นูด.ญ. 11 ขวบ ข่มขืนฆ่าวิตถาร " จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ 10 ส.ค.2535 .ในข้อความที่ว่า " ชื่นใจวิตถารทั้งอวัยวะเพศ ทั้งทวารหนักฉีกขาดหมด หลังเสร็จสมใช้ของแข็งทูปไบหน้า แกรมรดคอจนสิ้นใจ"

ข่าว " เชือดเปลือย ! เมียการบินไทย" จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 21 ส.ค.2536 ในข้อความที่ว่า " ภายในบ้านดังกล่าวพบศพหญิงสาวถูกฆ่าตายอยู่กลางบ้าน ในลักษณะท่อนล่างเปลือย ที่ลำคอมีบาดแผลถูกเชือดด้วยของมีคม เลือดสด ๆ ไหลนองพื้นบ้าน"

ข่าว " เสพสมแล้วทูปฆ่าเปลือยอีตัวดาวยูเนียน" จากหนังสือพิมพ์ ข่าวสด ฉบับวันที่ 5 ก.ย. 2535 ในข้อความที่ว่า **"สภาพศพ เปลือยกายนอนคว่ำ หน้าติดชอกเตียงด้านผนังห้องจากการตรวจสอบพบว่าผู้ตายถูกตีด้วยของแข็งบริเวณศีรษะ และคิ้วขวา จนเลือดสาด กระจายเต็มพื้นห้อง"**

นอกจากนี้ในข่าวนี้หนังสือพิมพ์ยังใช้คำระบุตัวเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายอย่างดูถูกเหยียดหยาม นั่นก็คือคำว่า " อีตัว" ซึ่งถือว่าเป็นคำที่ไม่น่าจะนำมาลงในการพาดหัว และกล่าวประณามอาชีพหญิงสาวในลักษณะนี้

ทั้งหมดนี้ ถือเป็นปัญหาทางจริยธรรมที่หนังสือพิมพ์ต้องให้ความสำคัญ และสนใจมากพอ ๆ กับปัญหาทางจริยธรรมในเรื่อง ความเสื่อมเสียชื่อเสียงของผู้ตกเป็นข่าว หรืออันตรายที่ผู้ตกเป็นข่าว เช่นเหยื่อหรือพยานอาจได้รับ ทั้งนี้ เนื่องจาก สิ่งนี้นอกจากจะไปตอกย้ำความเจ็บปวดของผู้เคราะห์ร้ายแล้ว ยังเป็นเรื่องที่ไม่ช่วยบรรเทาจิตใจผู้อ่านแต่อย่างใด นอกเสียจากจะเป็นการเติมสีสันให้ข่าวของตนให้ดูมีชีวิตชีวามากขึ้น อย่างไรก็ตามสิ่งที่หนังสือพิมพ์ควรที่จะต้องตระหนักก็คือ หนังสือพิมพ์ต้องไม่มอมเมาผู้อ่านด้วยการนำเสนอข่าวในลักษณะนี้ สิ่งที่หนังสือพิมพ์ควรตระหนักก็คือ ข้อมูลที่น่าเสนอน่าจะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านมากที่สุด

ในเรื่องนี้ มีนักหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งกล่าวว่า "ข่าวอาชญากรรมไม่ควรเป็นข่าวที่มีลักษณะชี้นำ เพราะข่าวจะมีผลต่อทั้งในการจับกุม และตัดสินใจคดีความ รูปแบบการควรหือทวา แต่ไม่ใช่ใส่ไข่ การเขียนควรใส่ลีลา แต่ไม่ใช่เติมแต่งข้อมูล" และทางหนังสือพิมพ์ข่าวสด ได้กล่าวไว้ว่า ทางข่าวสด " ไม่เน้นการเขียนออกมาให้เหมือนการเขียนนวนิยายเนื่องจากต้องมีความเห็นอกเห็นใจผู้ตกเป็นข่าว แต่ต้องไม่รีบร้อนในการกล่าวประณามผู้ต้องหา เพราะยังไม่ผ่านกระบวนการศาล คดีที่ผู้หญิงเป็นผู้เสียหาย ต้องระวังที่สุด เพราะหนังสือพิมพ์ ต้องคำนึงว่า ผู้หญิงต้องมีชีวิตต่อไปในสังคม " และยังมีความคิดเห็นจากนักหนังสือพิมพ์บางท่านที่น่าสนใจเพิ่มเติมว่า "หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลให้ผู้คนคล้อยตามได้เช่นกัน ถ้าชี้นำไม่ดี อาจเกิดผลกระทบต่อสังคมโดยรวม เนื่องจากหนังสือพิมพ์มีผลต่อสังคม ตัวอักษรทุกตัวมีผลหมดการนำเสนอสิ่งใดจึงต้องมีความระมัดระวัง"

สุวรรณิ กัลยณสันต์ (2535) ได้กล่าวไว้ว่า " สื่อมวลชนไม่ควรนำเสนอข่าวชมชืนกระทำชำเราในรูปแบบของนาฏกรรม เนื่องจากจะทำให้ดูเหมือนว่า เหตุการณ์ที่ผู้หญิงถูกกระทำชำเรา เป็นเพียงเรื่องสะเทือนขวัญเท่านั้น ซึ่งไม่ได้เป็นการแสดงให้เห็นว่าเป็นอาชญากรรมทางเพศที่รุนแรง และเป็นปัญหาสังคมที่ต้องรีบแก้ไขแต่อย่างใด

ทั้งนี้การนำเสนอข่าวควรเป็นเพียงการตอบคำถามพื้นฐานที่ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม และอย่างไร โดยไม่ใช้วิธีการนำเสนอข่าวที่เป็นรูปแบบของการตีความ และใส่สีสันให้กับเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

อภิปรายผล

ในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมนั้น นักหนังสือพิมพ์ทุกคนได้ตระหนักว่าในการนำเสนอข่าวบางข่าว จำเป็นต้องระมัดระวังในการนำเสนอข้อมูลของผู้ตกเป็นข่าว โดยเฉพาะผู้เสียหายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา หรือ ถูกกระทำทางเพศ การนำเสนอชื่อ และที่อยู่ของผู้เสียหายเป็นสิ่งที่นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ตระหนักว่าไม่ควรที่จะมีการนำเสนอ แต่ในการนำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์รายละเอียดในเรื่องที่อยู่ของผู้เสียหาย รวมทั้ง สถานที่ทำงาน กลับมิได้ถูกนำเสนออย่าง กว้าง ๆ แต่นำเสนออย่างละเอียด การปกปิดชื่อของผู้เสียหายแทบ จะไม่มีประโยชน์เลย เนื่องจาก ผู้อื่นอาจทราบ ว่า ผู้เคราะห์ร้ายเป็นใครจากการลงบ้านเลขที่ และสถานที่ทำงาน หรือภาพผู้เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายในคดีนี้ นักหนังสือพิมพ์หลายคนกล่าวว่า การลงที่อยู่ของผู้เคราะห์ร้ายจะเป็นการเร่งให้การปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจในท้องที่นั้นมีความทั่วถึงมากขึ้น ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเนื้อหาข่าวแล้ว มีข่าวหลายข่าวที่สถานที่เกิดเหตุ และที่อยู่ของหญิงสาวไม่ใช่สถานที่เดียวกันเลย ดังนั้นแล้วเหตุผลต่อไปที่นักหนังสือพิมพ์อ้างก็คือเหตุผลในเรื่องที่ว่า การนำเสนอที่อยู่ของผู้เคราะห์ร้ายก็เพื่อทำให้ข่าวมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น และเพื่อความสมบูรณ์ของข่าวเอง

นักหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งได้ตอบคำถามในเรื่องของการระบุบ้านเลขที่ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา เด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี เอาไว้น่าสนใจว่า แม้จะมีการปิดบังชื่อ แต่คนในละแวกใกล้เคียงก็ต้องรู้จักตัวเด็กหญิงแน่นอน แต่อีกไม่เท่าไรคนในละแวกนั้นก็ลืม การนำเสนอย่านที่อยู่ที่เกิดเหตุประเด็นที่นักหนังสือพิมพ์ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งก็คือ การลงลักษณะย่านที่เกิดเหตุที่สำคัญจะทำให้ผู้อ่านทราบว่า ครอบคลุมที่ยากจน ในลักษณะนี้ การที่พ่อแม่หาเช้ากินค่ำ มีฐานะยากจน และซี้เมา เป็นรูปแบบของการเกิดอาชญากรรมในลักษณะดังกล่าว ดังนั้นการนำเสนอย่านที่อยู่จึงเป็นส่วนที่สำคัญในข่าว

กล่าวได้ว่านักหนังสือพิมพ์พยายามที่จะทำหน้าที่ของตนในการแสวงหาข่าวสารแก่ผู้อ่านได้อย่างแข็งขัน ซึ่งตรงกับบทบาทหน้าที่ในการเป็นสื่อมวลชนรับใช้สังคมประชาธิปไตย โดยเฉพาะบทบาทในการเป็นผู้แจ้งข่าวสาร และข่าวแทบทุกข่าวจะบอกถึงสถานที่เกิดเหตุอย่างละเอียด ทั้งนี้เนื่องจากนักหนังสือพิมพ์กำลังทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ (Ombudsman) ให้แก่สาธารณชน เพื่อให้ทราบทั่วถึงที่นั่น ๆ หรือย่านนั้น ๆ ไม่ได้รับการคุ้มครองดูแลอย่างทั่วถึงจากเจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบ จึงทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้น เช่นกรณี "ข่าวสลัดใจใกล้ป้อมตำรวจ" จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องที่หนังสือพิมพ์เห็นว่าแม้ว่าจะเป็นย่านที่มีกำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ใกล้ ๆ แต่สาวผู้เคราะห์ร้ายก็ยังถูกคนร้ายฆ่าข่มขืนได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่นักหนังสือพิมพ์จะต้องคำนึงถึง ควบคู่กันไปคือความรับผิดชอบโดยเฉพาะความรับผิดชอบทางจริยธรรม โดยเฉพาะในเรื่องของการล่วงล้ำสิทธิส่วนตัวของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากคดีทางเพศ การที่นักหนังสือพิมพ์พยายามหาข้อมูลเบื้องต้นของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา นั้น แม้จะเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ข่าว หรือกล่าวง่าย ๆ คือการทำให้ข่าวมีน้ำหนักมากขึ้น ซึ่งในประเด็นนี้สามารถพิจารณาควบคู่ไปกับนโยบายของหนังสือพิมพ์ที่มุ่งเน้นที่จะนำเสนอข่าวอาชญากรรมเป็นสำคัญ ข้อจำกัดในเรื่องของเวลา และการแข่งขันทำให้นักหนังสือพิมพ์เห็นว่า การนำมาซึ่งความน่าเชื่อถือต่อข่าวเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด นักหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งได้กล่าวว่า **" การที่ต้องมีความรับผิดชอบต่อข่าวที่เสนอเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่เช่นนั้นการนำเสนอข่าวก็จะเป็นเหมือนการขายข่าว ไม่ใช่การนำเสนอข่าวเพื่อแก้ปัญหา "**

หากพิจารณาถึงความจำเป็นในการรับรู้ข่าวสารของผู้อ่าน และสิทธิส่วนบุคคลของผู้เสียหายที่ถูกล่วงละเมิด ก็จะเห็นได้ว่าผู้อ่านไม่จำเป็นที่จะต้องทราบก็ได้ว่า ผู้เสียหายอยู่บ้านเลขที่เท่าไรในกรณีที่เกิดเหตุ เนื่องจากที่อยู่ของผู้เสียหายไม่ได้เป็นสถานที่เดียวกัน ดังนั้นการนำเสนอข่าวที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้เสียหายมากจนอาจทำให้หญิงสาวได้รับความอับอายหรือเสื่อมเสีย นั้น เป็นข่าวที่มีคุณค่าที่จะนำเสนอต่อผู้อ่านหรือไม่ ในกรณีข่าว **"ครุฑระ ข่มขืนลูกสาวชาย เมืองสิงห์ "** แม้จะมีการใช้นามสมมติกับเด็กสาว แต่การนำเสนอชื่อชาย เมืองสิงห์ก็เท่ากับเป็นการประกาศตัวผู้เสียหายอีกทางหนึ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การนำเสนอข่าวอาชญากรรม หากกล่าวตามข้ออ้างของนักหนังสือพิมพ์แล้ว เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อผู้คนในสังคม และถือเป็นสิทธิที่ผู้อ่านจะได้รับทราบข่าวสาร ส่วนหนึ่งก็คือหน้าที่ความรับผิดชอบของหนังสือพิมพ์ที่จะนำเสนอข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นบทบาทของหนังสือพิมพ์ที่จะคอยสอดส่องดูแลความเป็นไปในสังคม คอยเตือนภัยเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อสังคม คอยบอกเหตุว่า สภาวะแวดล้อมของสังคมมีความผิดปกติเพื่อเตือนภัยให้ผู้คนคอยป้องกันแก้ไข แต่การนำเสนอข่าวอาชญากรรมนั้นสิ่งที่เป็นข้อจำกัดของการนำเสนอ และเป็นความกดดันของหนังสือพิมพ์ก็คือเงื่อนไขในเรื่องเวลา นั่นก็หมายถึงว่า

ภายในเวลาที่จำกัด หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะต้องนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็ว ฉับไว ถูกต้อง แม่นยำ และเมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นแล้วข้อมูลที่ได้อาจจะต้องเป็นข้อมูลที่มีรายละเอียดให้มากที่สุด ซึ่งบางครั้งข้อมูลตรงจุดนั้นแทบจะเป็นข้อมูลที่ ไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน แต่บรรดานักหนังสือพิมพ์เห็นว่าการนำเสนอข้อมูลที่แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นจะทำให้ข่าวมีความสมบรูณ์มากขึ้น ในขณะที่ข่าวที่ปรากฏออกมาอาจสร้างความอับอาย เสื่อมเสียต่อชื่อเสียงของผู้ตกเป็นข่าว หรืออาจทำให้เขาตกอยู่ในอันตราย ก็ได้ แม้นักหนังสือพิมพ์ทุกคนจะทราบดีว่าการนำเสนอชื่อของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเป็นสิ่งที่ไม่ควรนำเสนอ แต่สิ่งที่จะต้องคำนึงตามมาก็คือ สิ่งที่หนังสือพิมพ์เรียกว่าเป็นการปกป้องสิทธิของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย มิได้หมายความว่า จะปกปิดเพียงแคชื่อกับชื่อของเหยื่อ แต่รายละเอียดส่วนตัวอื่น ๆ ที่อาจโยงไปถึงตัวเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ถูกเปิดเผยออกมาหมด สิ่งนี้ถือเป็นการทำร้ายเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายหรือปกป้องกันแน่

อย่างไรก็ตามบรรณาธิการ และหัวหน้าข่าวผู้มีอำนาจตัดสินใจที่จะคัดเลือกข่าว และนำเสนอประเด็นที่เห็นว่าเป็นประโยชน์หรือน่าสนใจต่อผู้อ่าน ก็ควรที่จะพิจารณาถึงผลกระทบต่อผู้ตกเป็นข่าวในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่มีลักษณะที่หมิ่นเหม่ต่อปัญหาทางจริยธรรม มากกว่าที่จะคำนึงถึงยอดจำหน่าย หรือความน่าเชื่อถือที่ตนจะได้รับกลับมาจาก การนำเสนอข้อมูลที่ ไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน และควรที่จะมีการตั้งคำถามที่ว่าลักษณะของข่าวอาชญากรรมที่น่าสนใจ ไร้อารมณ์ของผู้อ่านนั้น เป็นข่าวที่จรรโลงผู้อ่าน หรือตอบสนองแต่ความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่านเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีประโยชน์อย่างใดเลย สิ่งสำคัญที่จะต้องวิเคราะห์ตามมาก็คือ เหตุใดหนังสือพิมพ์จึงเห็นว่าการสร้างความน่าเชื่อถือต่อข่าวกลับมีความสำคัญกว่า การปกป้องสิทธิของผู้ตกเป็นข่าว สาเหตุหลักก็คงเป็นเพราะแนวทางในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมในรูปแบบเดิม ได้รับการยอมรับจากผู้อ่านมาตลอด ผู้อ่านหรือสาธารณชน แม้จะมีความกลัวอาชญากรรม เป็นพื้นฐาน ประกอบกับนิสัยความอยากรู้อยากเห็นเรื่องของผู้อื่น (Curiosity) การนำเสนอชื่อ หรือที่อยู่ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจึงกลายเป็นเรื่องธรรมดาไป และมีใช่เรื่องที่ต้องมาตระหนักว่า เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจะมีมลทินในสังคมมากนักน้อยเพียงใด กล่าวได้ว่า การชั่งน้ำหนักระหว่างคุณค่าของข่าว และความรับผิดชอบทางจริยธรรมต่อปัญหาที่ตามมาจากการนำเสนอข่าวอาชญากรรมนั้น ๆ มีผู้อ่าน เป็นปัจจัยหลักของนักหนังสือพิมพ์ที่จะยึดถือว่า การกระทำของพวกเขา มีความชอบธรรมที่จะนำเสนอต่อไปหรือไม่ และเมื่อสาธารณชนเห็นชอบด้วย โดยไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ ที่ทำให้พวกเขาสั่นคลอนได้ รวมทั้งไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาทางจริยธรรมในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมก็จะเป็นปัญหาที่สร้างความเสียหายให้แก่ผู้ตกเป็นข่าวโดยเฉพาะทางด้านจิตใจ เช่นนี้ต่อไป

ปัญหาต่อไปที่จะเกิดขึ้นก็คือ หนังสือพิมพ์ต้องให้สิ่งที่ประชาชนสนใจโดยไม่คำนึงถึงความดีงามในสังคมเสมอไปหรือไม่ ถ้าเช่นนั้นการรายงานข่าวอาชญากรรมก็เป็นเสมือนการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่าน มากกว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่สาธารณชนพึงต้องรู้เพื่อที่จะนำมาเป็นข้อมูลในการดำเนินชีวิตตาม

ครรลองของสังคม ประชาธิปไตย หนังสือพิมพ์จะทำหน้าที่ได้เพียงสะท้อนภาพสังคมและช่วยเตือนภัยแก่
สาธารณชน แต่ไม่ได้ช่วยเสนอปัญหา หรือวิธีการแก้ไขแต่อย่างใด

ข้อเสนอแนะ

1. การนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในคดีฆาตกรรมกระทำซ้ำเรา ควรที่จะมีการ
พิจารณาแนวทางในการนำเสนอใหม่ โดยมีใช้ละวันที่จะนำเสนอชื่อจริง นามสกุลจริงของผู้เสียหายแต่เพียง
อย่างเดียว แต่ควรพิจารณาถึงรายละเอียดส่วนอื่นที่อาจทำให้เขาได้รับความอับอาย เสื่อมเสียพอ ๆ กับการ
นำเสนอชื่อ เช่น การนำเสนอสถานที่อยู่ ที่ทำงาน หรือภาพผู้เกี่ยวข้องกับเหยื่อซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นรู้จัก หรือจำ
หน้าเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายได้
2. ในการนำเสนอข่าวอาชญากรรม หนังสือพิมพ์ควรให้ความสำคัญกับความเสียหายของผู้ตกเป็นข่าว
โดยการนำเสนอข้อมูลที่อยู่ในขอบเขตที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนจริง ๆ มิใช่เพียงแค่นำมาซึ่งความน่าเชื่อถือ
ของผู้ตกเป็นข่าวแต่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับมูลเหตุแห่งคดี แต่การนำเสนอเพื่อให้ข่าวมีความน่าเชื่อถือ หรือ
เพื่อความสมบูรณ์ของข่าวเพียงเท่านั้น เพราะข้อมูลที่ไม่ว่าจะเป็นเหล่านี้ อาจเป็นผลเสียต่อผู้ตกเป็นข่าว และอาจ
นำมาซึ่งอันตรายต่อตัวเขาก็ได้
3. นักหนังสือพิมพ์ควรที่จะมีการสัมมนาในเรื่องรูปแบบการนำเสนอข่าวอาชญากรรม และจริยธรรม
ของนักหนังสือพิมพ์ ที่เน้นให้นักหนังสือพิมพ์สามารถหาวิธีและแนวทางเพื่อนำมาใช้ในทางปฏิบัติจริงได้
4. การเขียนสารคดีข่าว แม้หนังสือพิมพ์จะมีรูปแบบการเขียนที่หวือหวา เร้าอารมณ์ แต่ในคดีบางคดี
สารคดีข่าวดูเหมือนจะเป็นการตอกย้ำความเสียหายให้แก่ผู้เคราะห์ร้ายโดยเฉพาะคดีทางเพศ ซึ่งการนำเสนอ
จะเป็นการนำคำสัมภาษณ์ และ ขั้นตอนการก่ออาชญากรรมของคนร้ายมานำเสนออย่างมีสีสัน รวมทั้งเนื้อหาที่
ในการนำเสนอภาพที่มีมากกว่าหน้าข่าวธรรมดา การนำเสนอเรื่องราวจึงดูเหมือนเป็นการกระตุ้นเร้าอารมณ์
มากกว่า หากเสี่ยงที่จะนำเสนอสารคดีข่าวโดยเฉพาะคดีเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนควรที่จะหลีกเลี่ยงนำเสนอ
เนื่องจากข้อมูลที่นำเสนอ และภาพอาจโยนให้ผู้คนรู้จักตัวเด็กได้ง่ายขึ้น ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อจิตใจ และ
อนาคตของเด็ก

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

1. ควรที่จะศึกษาข่าวอาชญากรรมที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างอย่างต่อเนื่อง หากข่าวนั้นลงในหนังสือพิมพ์มากกว่าหนึ่งวัน เพื่ออาจจะทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกำหนดวาระข่าวสารของนักหนังสือพิมพ์ และน้ำหนักในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่มีลักษณะเป็นปัญหาทางจริยธรรม ว่ามีการบรรยายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าว หรือน้ำเสียงในการนำเสนอข่าวในลักษณะดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่หรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบการนำเสนอในวันแรก กับวันถัด ๆ ไป

2. ควรจะศึกษาข่าวอาชญากรรมที่เป็นคดีเดียวกันซึ่งนำเสนอโดยหนังสือพิมพ์หลาย ๆ ฉบับ ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้ทราบถึงลักษณะความแตกต่างของข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งข่าว ลักษณะและแนวทางในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ ที่ชัดเจนและมีประสิทธิผลมากขึ้น

3. ควรที่จะศึกษาการนำเสนอข่าวอาชญากรรมระหว่างหนังสือพิมพ์ที่เน้นการนำเสนอข่าวเบา (soft news) กับหนังสือพิมพ์ที่มักนำเสนอข่าวหนัก (hard news) เป็นหลัก เพื่อศึกษาว่าหนังสือพิมพ์ทั้งสองประเภทมีความตระหนักในเรื่องของปัญหาทางจริยธรรมที่แตกต่างกัน หรือไม่ อย่างไร

4. ควรมีการศึกษาผู้รับสาร นั่นก็คือ "ผู้อ่าน" ว่า พวกเขาคิดอย่างไรกับการนำเสนอข่าวที่มีลักษณะเป็นปัญหาทางจริยธรรม และความตระหนักในเรื่องสิทธิของผู้ตกเป็นข่าว กับคุณค่าของข่าวที่พวกเขาได้รับในกรณีข่าวดังกล่าวว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ควรตระหนักถึงมากกว่ากัน